

Si vols saber-ho tot sobre el nou llibre d'en Gerard Piqué,
Viatge d'anada i tornada, visita:

→ [Edicions 62.cat](http://Edicions62.cat)

→ [www.facebook.com/pages/
Viatge-danada-i-tornada-el-llibre-de-Gerard-Pique/359621246942](https://www.facebook.com/pages/Viatge-danada-i-tornada-el-llibre-de-Gerard-Pique/359621246942)

→ Nosaltresllegim.cat

I

BARCELONA

COM QUALSEVOL ALTRE NEN

Vaig néixer el 2 de febrer del 1987. Aquell mateix dia el meu avi, Amador Bernabeu, va anar a les oficines del FC Barcelona i em va fer soci del club. Ell no sabia si en un futur jo voldria ser del Barça, potser ni m'agradaria el futbol, però aquell gest d'inculcar-me el barcelonisme des del primer dia va donar els seus fruits. De nen vaig anar mamant el sentiment culer a casa i, anys més tard, vaig tenir la immensa sort de complir tots els somnis que de petit mai no hauria pogut ni imaginar. Però tot això ja ho explicaré més endavant.

La meva passió pel futbol es resumeix amb el que em va passar quan tenia disset mesos. Era el dia 2 d'agost del 1988. Era a Blanes, a la casa d'estiueig dels meus avis. La casa estava en obres i a la terrassa encara no hi havien col·locat les baranes. Jo estava jugant amb una pilota mentre la meva àvia Montserrat era a la cuina fent el dinar. En aquell moment, la pilota se'm va escapar i jo vaig perseguir-la. En no haver-hi barana, va caure daltabaix i jo vaig

anar-hi darrere! Hi havia uns tres metres d'alçada. Ràpidament, la meva àvia va trucar a una ambulància i em va portar a Urgències. Havia aterrat amb el cap i no reaccionava. Em van portar a l'Hospital de Blanes, però allà ens van dir que no tenien els aparells adequats per fer-me un escàner cerebral, que era el que necessitava. Finalment, van decidir traslladar-me a Barcelona, a la Vall d'Hebron, on treballava la meva mare. Em van fer l'escàner i el diagnòstic va ser una fractura parietal. Vaig passar unes hores en estat de coma. A poc a poc vaig anar millorant i, després de vuit dies ingressat, vaig sortir sa i estalvi. Jo no em recordo de res, però la meva àvia sempre diu que ho recordarà per a la resta de la seva vida.

A part d'això, vaig viure una infància molt feliç, sense preocupacions. La meva família sempre diu que, des que vaig néixer, m'encantava el futbol i, sobretot, el Barça. M'equivocava en pronunciar els noms, per exemple l'Stoitxkov per a mi era l'Stofiko, però es veu que la il·lusió que em feia anar al Camp Nou no tenia preu.

La meva àvia Montserrat sempre m'explica que, quan era petit, tot ho relacionava amb el futbol. Un dia, el meu avi Amador va arribar a casa i va dir que se n'havia d'anar a Santiago per temes de feina. En aquell instant, jo li vaig preguntar: «Padrí, per què vas al Santiago Bernabéu?». En una altra ocasió, el meu avi s'havia de reunir amb un client francès i, quan li va comentar a la meva àvia que aquell home no sabia parlar espanyol, jo li vaig dir: «I aquest home, sap parlar del Barça?».

Un dia de tardor, amb set anys, el meu pare em va acompanyar a fer una prova per entrar al Torneig Social, on, si em triaven, podria jugar una lliga amb un grup d'equips formats per nens amb un cert nivell en els camps de sorra annexos a l'Estadi. La prova consistia a jugar una sèrie de partits amb més nens de tot arreu per veure si tenies el nivell adequat. Jo vaig tenir la sort de destacar i de poder-la passar. Així que dies després començava a jugar a prop de l'Estadi.

Els equips que participaven en el Torneig Social tenien noms de rius de Catalunya. Jo era de l'Anoia i l'equipatge era de color lila. Allà vaig jugar fins als nou anys, quan vaig passar a l'Agrupació de Penyes. Com que en aquella època el FC Barcelona encara no tenia un equip benjamí, tots els nens que tenien un cert nivell els portaven a l'Agrupació de Penyes a jugar un any de transició i després els passaven directament a l'Aleví del Barça. Aquest va ser el meu cas. El dia que vaig jugar l'últim partit amb l'Agrupació i em van comunicar per carta que passava a formar part de l'Aleví B del Barça, vaig sentir una il·lusió enorme.

DIA A DIA A LES CATEGORIES INFANTILS DEL BARÇA

Amb deu anys vaig entrar al FC Barcelona. Ho recordo perfectament: era la temporada 1997-1998. Tot era completament nou per a mi. Els meus companys, les instal·

lacions, la gent que treballava al club... Formar part d'un equip tan gran feia que tinguessis molts privilegis. Et regalaven les botes, et rentaven tota la roba..., és a dir, no havies de portar res, ni als entrenaments ni als partits. Aviat em vaig adonar que era un autèntic privilegiat. Qualsevol nen de la meua edat hauria desitjat estar en la meua posició.

El primer any va ser força complicat. En ser tots nous, ens va costar arrencar i guanyar partits des de l'inici i, a més, teníem un handicap molt important: teníem un any menys que tots els altres equips, i en aquelles edats això es notava molt. No vam guanyar la Lliga i això, en un club com el Barça, és sinònim de fracàs. Per aquesta raó, molts nens van haver de marxar.

D'aquell any també recordo que el Barça va fitxar Louis van Gaal com a entrenador del primer equip. Les coses li van anar molt bé i en la primera temporada va aconseguir el doblet guanyant la Lliga i la Copa del Rei. En aquella època el meu avi, l'Amador, formava part de la Junta Directiva del FC Barcelona i viatjava sempre amb l'equip. A poc a poc es van anar coneixent i un dia, cap al final de la temporada, el meu avi el va convidar a dinar a casa.

Tota la vida me'n recordaré, d'aquell dinar. El Van Gaal i la seva dona van arribar, nosaltres els esperàvem a la terrassa. Van saludar tota la meua família, i tot seguit, l'entrenador del Barça, que sabia que jo jugava a futbol, es va dirigir a mi. Jo li vaig oferir la mà per saludar-lo, però en aquell moment ell em va clavar una empenta tan forta que

em va tirar a terra. Vaig al·lucinar, no entenia res. Quan m'aixecava, em va dir una frase que se'm va quedar gravada a la memòria per sempre: «Tu no ser fuerte para ser defensa central». Em vaig quedar blanc i no vaig saber què dir... Ell tampoc reia com perquè jo pogués interpretar que allò era una broma. Finalment, després d'arribar a pensar que anava de debò, la meva família va començar a riure i tot va quedar en una anècdota, i quina anècdota! Això sí, després d'allò, sempre que vam coincidir a les instal·lacions del club, el Louis van Gaal em va tractar molt afectuosament i sempre es preocupava per mi.

Tot i que el primer any d'Aleví va ser un fracàs, l'any següent tot va canviar. L'equip es va reforçar. Es van fitxar grans jugadors, com el Cesc Fàbregas o el Víctor Vázquez, que venien del Mataró i de la Damm, respectivament, i que ara, a l'actualitat, ja estan triomfant, un a l'Arsenal com a capità i l'altre debutant al primer equip del Barça. Però per a mi la clau va ser l'entrenador, el Rodolf Borrell «Rodo», que ens va convertir en un equip guanyador. Sempre he dit que li dec molt al Rodo, i aquí ho repeteixo. Va ser l'entrenador que em va ensenyar a jugar a futbol, a entendre la filosofia Barça, i el que va confiar en mi des del primer moment. Dedicava les vint-i-quatre hores del dia a l'equip i sempre volia que fóssim millors.

Aquell any vam guanyar la Lliga i la Copa Catalunya, però sempre recordaré el Torneig de Brunete, en què vam perdre la final contra el Madrid. Per a un nen d'onze anys, aquell torneig és el màxim. Els partits, els fan per televisió,

jugues contra tots els equips a nivell nacional i la repercussió és molt gran. Nosaltres teníem un gran equip, amb jugadors com el Valiente, que actualment és al Sevilla; el Pedraza, a l'Espanyol B, i el Cesc o el Víctor Vázquez, i ens havíem preparat bé per al torneig. Tothom tenia molta confiança en la temporada que havíem fet i havien dipositat moltes esperances en nosaltres, que teníem unes ganes boges de guanyar el Madrid. Però no va poder ser. Ha estat l'única vegada que he plorat per haver perdut un partit de futbol, però és que em va fer tant mal... Vam fer un gran torneig, però a la final no ens van sortir les coses i vam perdre 3 a 2, amb un *hat-trick* del Lora, que actualment juga a l'Sporting de Gijón, i que ens va ensorrar. També va destacar el Granero, ara al Reial Madrid.

Els anys següents van ser força semblants. Guanyàvem tot el que jugàvem. Les categories d'Infantil i Cadet les vam passar sense perdre cap partit de Lliga. Vam estar gairebé quatre anys sense conèixer la derrota. En aquells anys vam tenir entrenadors com el Tito Vilanova, l'Albert Benaiges o l'Àlex Garcia. Sincerament, van tenir un paper molt important per a mi. Guardo molts bons records de tots ells i, actualment, tinc la sort de seguir-los veient, sobretot el Tito, que el veig gairebé cada dia, però també el Benaiges i l'Àlex, que encara ara entrenen els equips infantils i vénen sovint a veure els entrenaments del primer equip.

En aquell període també va succeir un fet que, anys més tard, canviaria la història del club: el fitxatge del Leo Mes-

si. Recordo que quan va arribar es va posar a entrenar amb nosaltres i era tan petit que feia por tocar-lo per no fer-li mal. Alguns entrenadors ens deien que no l'entréssim fort per no lesionar-lo. Però el problema era que encara que el volguéssim parar, no podíem. Era tan endimoniadament ràpid, que era impossible aturar-lo. Encara tinc la imatge del segon partit oficial que va jugar, quan va sortir amb ambulància del camp a conseqüència d'una entrada terrible. Li havien fracturat la cama. Després d'aquella horrible experiència, es va recuperar i va començar a créixer com a jugador fins a convertir-se en el millor del món i guanyar la Pilota d'Or.

Pel que fa a l'escola, sempre intentava anar al ritme de tots els altres estudiants, però cada any era més complicat. Tot just acabar el col·legi a les 17 h, havia d'agafar un autobús a la plaça Bonanova que em portava als camps d'entrenament annexos al Miniestadi. Allà començava a entrenar a les 18.30 h i acabava normalment cap a les 20 h. Em dutxava i els meus pares em venien a buscar per portar-me a casa. Un cop arribava, sopava i a les 22 h em posava a estudiar. Acabava els dies trinxat, molt cansat. Aquesta rutina era quasi diària ja que teníem entrenament quatre dies per setmana, més el partit del dissabte. Amb el temps em vaig adonar que no tenia mai la llibertat de passar la tarda amb els amics i jugar amb ells. Això a vegades ho trobava a faltar, però és clar que tot aquest esforç i sacrifici que vaig fer quan era petit ha valgut molt la pena.

Vaig entrar al Col·legi La Salle Bonanova quan tenia sis

anys, per començar el primer curs de primària. Aviat vaig fer molta amistat amb qui amb els anys s'ha convertit en el meu millor amic, l'Albert Pedret. A la Salle, els professors tenien el costum d'ordenar els nens alfabèticament, de manera que gràcies als cognoms Pedret i Piqué sempre anàvem junts a tot arreu. Encara ara me'n recordo de la primera pregunta que em va fer el Pedre quan ens vam conèixer: «T'agrada el futbol?». Crec que aquest va ser un dels principals motius pels quals vam connectar tan ràpid. Érem cul i merda. Fèiem totes les activitats escolars junts, jugàvem sempre en el mateix equip al pati del col·legi i fèiem infinites partides a un joc d'ordinador que es deia PC Futbol. Quin nen que li agrada el futbol no ha jugat alguna vegada a aquest joc? Era un vici! En definitiva, la nostra relació va anar creixent fins a convertir-nos en inseparables.

Una de les millors anècdotes que m'han passat amb el Pedre va ser a la classe de dibuix. Teníem un professor que s'endormiscava i tenia problemes per retenir els noms dels alumnes. Era molt graciós, perquè a mi em deia Pedret i a l'Albert, Piqué. Així van anar passant els mesos, fins que un dia que estàvem xerrant enmig de classe el professor va cridar l'Albert i li va dir: «Porta't bé que el teu company ja està suspès, així que no et faci suspendre a tu també». Va acabar l'any i van arribar les notes. Al Pedre l'havia suspès i a mi m'havia aprovat! Tot gràcies a la confusió que tenia amb els nostres cognoms! Anys més tard, aquell professor, que li agradava molt el futbol, es va assabentar que jo jugava al Barça i les meves notes van passar de ser suficients a

ser excel·lents. Dolent com era jo dibuixant! A casa meva mai s'ho van creure...

Els estudis i el futbol ocupaven tota la meva vida. No tenia temps per fer més coses durant la setmana. Sí que és cert que quan arribava l'hivern sempre m'escapava algun dia a esquiar amb la família i els amics, però és una activitat que he deixat de fer des de fa anys. Cap futbolista d'elit no es pot permetre el luxe d'anar a esquiar i arriscar-se a tenir una lesió important que el deixi un temps fora dels terrenys de joc. A més a més, en els contractes de molts jugadors professionals s'especifica la prohibició de la pràctica d'esports d'alt risc.

Una altra de les meves aficions predilectes era anar a buscar bolets. Sempre m'ha encantat desconnectar i marxar de la ciutat tot el dia per perdre'm pels boscos de Catalunya. Encara ara, quan el futbol m'ho permet, m'escapo a Solsona amb la família del meu pare per intentar trobar una cistella plena de rovellons i llenegues. L'especialista sempre ha estat el meu tiet Jordi, el germà del meu pare, que és el que ens avisa quan en comencen a sortir. Però, en general, la passió boletaire l'hem heretat tota la família del meu avi Papet, en pau descansi, que fa quaranta anys va ensenyar als seus fills els boscos on encara ara anem a buscar-ne. A l'equip no sóc l'únic jugador que li agrada anar a buscar bolets, ja que fa poc em vaig assabentar que el Xavi també n'és un gran aficionat.

A part de Barcelona, hi ha un poble a Catalunya al qual tinc especial estima des de ben petit: Sant Guim de Freixe-

net. Està situat a la comarca de la Segarra i té uns 1.100 habitants. El meu pare és d'allà i va conèixer ma mare en un dels estius en què ella anava a Altadill (població actualment deshabitada que pertany al municipi de Sant Guim) a passar les vacances.

Recordo que quan era petit hi pujàvem sovint, ja que el meu pare jugava a l'equip del poble els caps de setmana. M'encantava anar-lo a veure jugar amb el Sant Guim i portar-li la bossa amb les botes i la roba del partit. Era davant i marcava molts gols.

Quan pujàvem jo també ho aprofitava per anar a jugar amb els amics. Agafava la pilota i em dirigia caminant a Ca la Maria a buscar el Jaume Nogués. Sempre escollíem la plaça del poble per anar a fer uns xuts. Utilitzàvem els bancs de porteries i ens hi passàvem tota la tarda. Jo era el que xutava i ell el que parava. Suposo que per això ha acabat jugant de porter. Actualment juga a Tercera Divisió amb el Balaguer.

Una altra persona de Sant Guim a qui tinc molta estima és al Jordi Duran. Sempre diem que som cosins, encara que això no és del tot cert. Des de ben petits hem anat a esquiar amb les nostres famílies, hem jugat a futbol i ell sempre m'ha fet un lloc en la seva colla d'amics. Sempre que puc intento anar a Cervera a veure'l jugar a futbol.

A part d'ells, també hi vivien els meus avis paterns, el Papet i la Lina, i m'agradava molt anar-los a veure. M'encantava la seva casa, perquè al pis de sota tenien una botiga enorme on podia jugar amb la pilota. Sí que és veritat que,

a conseqüència dels xuts, vaig esquarterar diverses vegades els aparadors i vaig rebre moltes bronques, però jo m'ho passava increïblement bé. Quan tenia nou anys, el padrí Papet, després de molts dies ingressat, es va morir de càncer. Em va fer molta pena. Sovint el meu pare em diu: «Si el padrí t'estigués veient ara mateix, es moriria de felicitat, perquè ell era més *futbolero* i més culer que tots nosaltres junts». Em moro de ràbia quan m'ho diu. Però estic convençut que ell, des d'allà dalt, ens està observant i està gaudint com si estigués aquí, entre nosaltres.

A partir d'aquell dia, la meva àvia es va quedar vivint sola a Sant Guim. Sempre que puc la vaig a veure, perquè sé que m'estima molt i que està molt orgullosa que diguin que és l'àvia del Piqué. Té el costum de guardar tots els articles que surten sobre mi i, quan vaig a veure-la, sempre em compra el mític pa de pessic de Cal Mensa. És boníssim!

Una de les ocasions en què aprofito per pujar al poble és per la festa major. Ens reunim tota la família, la gent surt al carrer i l'ambient és fantàstic. El problema és que últimament m'ha estat impossible, ja que sempre ha coincidit amb la pretemporada de l'equip. Tot i això, espero, en un futur pròxim, tornar-hi a estar present.

I ara m'adono que encara no he parlat dels meus pares, el Joan i la Montse, ni del meu germà Marc. Potser perquè sóc el seu fill penso que són els millors del món, però és que jo ho sento així. Tot el que sóc és gràcies a ells. Em sento un autèntic privilegiat de tenir-los sempre al costat.

Hi ha hagut vegades a la meua vida que no sabia on anar, que em sentia perdut, i ells eren allà per indicar-me el camí. Crec que mai els podré tornar tot el que m'han donat, però m'esforçaré a aconseguir-ho.

Durant tota la meua infància, la mare es va encarregar que jo fos un bon estudiant, mentre el pare feia tot el possible perquè jo destaqués en el futbol. Recordo una nit que, en plena època d'exàmens, estava estudiant i em vaig quedar adormit. De sobte, em vaig despertar i eren les cinc de la matinada. L'endemà tenia un examen, així que vaig anar corrent a despertar ma mare perquè m'ajudés. Ella també treballava l'endemà, però, una vegada més, es va sacrificar i va venir a estudiar amb mi. Sempre li estaré molt agraït per tots els esforços que va fer perquè jo estudiés.

La gent que em coneix diu que tinc el mateix caràcter que el meu pare, però que físicament sóc una còpia exacta de la meua mare. Crec que tenen raó. A casa sempre ens han agradat molt els esports, i això és gràcies al meu pare. Des del futbol fins a l'atletisme, no hi ha hagut cap esport que no hagi passat per la nostra televisió. No us podeu imaginar un diumenge a casa dels meus pares. A vegades és exagerat i tot!

Un cas a part és el meu germà, el Marc. Els esports no són la seva passió, encara que li agrada força el futbol. Juga a la lliga juvenil amb un equip que ha format amb els seus amics. L'equip es diu GP₃, és a dir, les meves inicials i el meu dorsal. Sincerament, estic molt orgullós que escollissin aquest nom. Els intento ajudar en tot el que puc, i a

vegades, quan el futbol m'ho permet, vaig a veure'ls jugar algun partit.

A part d'això, sé que li agrada molt anar al Camp Nou per veure'm jugar. Sempre em demana entrades per poder invitar els seus amics que l'acompanyen. M'encanta quan arribo a casa després d'un partit i ell em felicita. Sempre em diu: «Geri, és que ets el *jefe!*». És un crack!

Per una de les poques coses que em penedeixo d'haver marxat quatre anys fora és pel Marc. Tinc la sensació de no haver pogut viure molts moments de la seva infància. Vaig marxar quan era un nen i he tornat i ha crescut molt. Sé que em necessita, com jo a ell, i vull que a partir d'ara gaudeixi de la figura de germà gran que sé que a vegades li ha faltat.